

som de ny foreslaaede forøgede Militærforanstaltninger for at være økonomisk uoverkommelige og tillige at indeholde en Fare for Landet, er det fremdeles Modstandere heraf og ser sig derfor ikke i Stand til at stemme for de militære Budgetter.“

Efter dette ville Socialdemokraterne ikke kunne stemme for de to militære Budgetter og ikke paatage sig noget Ansvar for, at disse uhyre store Beløb udgives.

Efter at Militærlovene ere blevne vedtagne, have de ganske naturligt været til Drøftelse rundt omkring i vort Land, og der er fremsat en Mængde Udtalelser om disse Militærlove, som gør, at man i højeste Grad maa beklage, at de bleve gennemførte i en saadan Fart, som Tilfældet var, og indrømme, at der havde været Grund til at overveje disse Spørgsmaal langt mere, da det nu viser sig — det tør man vistnok sige uden Overdrivelse —, at der vist ikke er et eneste Menneske i dette Land, som er fornøjet med de vedtagne Militærlove. Navnlige er der fremkommet fra de sagkyndige, fra Officerernes Side, en lang Række Udtalelser, der stemple disse Militærlove som værende næsten uden Værdi, ja, nogle sige endog, at de ville indeholde en Fare for vort Land. Jeg skal tillade mig at anføre enkelte af disse Udtalelser, der ere fremkomne i Tidsskriftet „Vor Fremtid“, hvor man havde stillet det Spørgsmaal, om de vedtagne Militærlove vare af en saadan Beskaffenhed, at man med Tillid kunde se Fremtiden i Møde. Herpaa svarer f. Eks. Generalmajor Arenstrup følgende: „Jeg beklager at maatte besvare det stillede Spørgsmaal benægtende. Lovene ere affattede tvært imod Sagkundskabens Raad. Resultatet maa betegnes som stridende imod sund Fornuft og derhos som faretruende for Landets Fremtid“.

Det forekommer mig, at det er en forfærdelig haard og nedsættende Dom, der her fældes over disse Militærlove. Men det er ikke en enkelt Officer, der udtaler sig saaledes. Der er en hel Række af de højerestillede Officerer, der slutter sig hertil. Oberst Boeck siger f. Eks.: „Lige overfor et alvorligt Angreb er den Opgave, der stilles Hæren, uløselig. . . Lad os holde op med at lulle os selv og andre i Søvn ved at fremdrage Forbedringerne. De ere ikke tilstrækkeligt gennemgribende til at blive af virkelig Betydning for Forsvaret, saa meget mere, som Forsvarsordningens Grundtanke er et Bedrag“. Oberst Liljefalk udtaler om dem følgende: „Ingen kyndig

Officer vil driste sig til at paastaa, at der kan stilles et virkelig virksomt Forsvar paa Benene med den Ordning, de nu vedtagne Forsvarslove give“. Kommandør With-Seidelin, altsaa en Mand fra Søetaten, siger: „Det stillede Spørgsmaal mener jeg i al Almindelighed at maatte besvare benægtende. . . 4 Kampskibe! I Sandhed et fattigt Resultat af de til Forsvarskommissionen tilforordnede Søofficerers Anstregelser“. Og saaledes kan der anføres adskilligt flere. Ja, om de meget omstridte Fløjforter, som bleve gennemførte efter mange Forhandlinger, udtaler en kendt Officer følgende: „Der er kun eet at gøre: ud over de 375,000 Kr., Lovforslaget bevilger til Fortet, endnu at kræve som Ekstrabevilling en lille Sum til Dynamit for at kunne sprænge det i Luften, naar Hæren (den danske) er kommen forbi“.

Jeg synes, at en mere knusende og nedsættende Dom fra saakaldet sagkyndig Side kan ikke faas; men jeg maa beklage, at de Herrer ikke tog Ordet i denne Sag, førend disse Love bleve gennemførte. Der var enkelte hæderlige Undtagelser. (N. P. Jensen [Københavns 3die Valgkreds]: Ja, der var mig). Det er rigtigt, der var det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds. Jeg ved godt, at han tog til Orde og sagde sit Hjertes Mening.

Formanden: Det vil være meget uheldigt ved denne Lejlighed at komme ind paa en almindelig Debat om Forsvarsspørgsmaalet.

K. M. Klausen: Det skal jeg heller ikke, men jeg vil gerne motivere, hvorfor vi Socialdemokrater ikke kunne stemme for to af Finanslovens Budgetter. Det er naturligvis stærkt, naar et Parti maa gaa saa vidt, at det ligefrem nægter at stemme for to af Finanslovens Budgetter og det to Budgetter, der omfatte Udgifter til et Beløb af mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Landets samtlige Indtægter. Det er, siger jeg, et stærkt Skridt, naar et Parti stiller sig saaledes, men vi kunne ikke, synes jeg, forsvare at gaa med til at stemme for at afholde Udgifter, der efter vor Overbevisning ikke alene ere unyttige og skadelige, men i sig selv indeholde en stor Fare for vort Land, og det har jeg bl. a. søgt at godtgøre ved de Citater, jeg her har oplæst. Det vilde have været heldigt, om saadanne Udtalelser havde foreligget, den Gang vi forhandlede om Forsvarslovene. Men da var paa enkelte hæderlige Undtagelser nær Officerernes Mund lukket.